

Крадец

Румяна Капинчева

Действащи лица

Ина

Георги

Крадец

Първо действие

Модерно обзаведена спалня. В стаята влиза момиче. То е ядосано. Събува си едната обувка и яростно я хвърля по затворената врата.

Ина: */вика ядосано/ Крадец! Крадец! Какво повече искаш от мен? Всичко, всичко ти дадох. И какво получих? Дрънкулки.*

Вади от чантата си гривна и я разглежда. После я слага на тоалетната си масичка и започва да се съблича.

Ина: *Скапаняк!/хвърля блузата си/ Первезник!/хвърля полата/ Дъртак!*

Запалва цигара

Ина: */горчиво/И какво сега? Аз тук самичка, а той при оная крава, жена си. И ще ми говори, че така трябвало! Че не можел иначе! А уж щеше да се развежда с нея. Да се развежда. Дръжки! Що ли не взема да го разкарам?*

Смачква цигарата и си ляга. Пак взема гривната, оглежда и отново я хвърля небрежно на масичката. После заспива.

През прозореца предпазливо се вмъква крадец с чорап на главата. В ръцете си държи фенерче. Внимателно се оглежда. Спира се пред момичето. Надвесва се над него. Започва да рови из чекмеджетата. Ина се размърдва неспокойно. Той отива до леглото. Гледа я. Стои известно време, после вдига несъзнателно ръка за милувка, но навреме се сеца за какво е дошъл и отново започва да рови внимателно из чекмеджетата. Внезапно вижда гривната. Тръгва към тоалетната масичка и се спъва в обувката на Ина. При падането си, предизвиква шум, който събужда момичето.

Ина: */светва нощната лампа/ Каква става тук? Господи!*

Млъква стъписана.

Крадец: */отначало е малко смутен, после се окопитва/ Спокойно, маце! Ако не вдигате шум, бързо ще свърша.*

Ина се свива в ъгъла на леглото и придърпва одеалото върху себе си.

Ина: Кой, кой сте вие?

Крадец: Тихо казах! */спъва се отново/* Тук е тъмно като в кучи гъз. Трябваше да я свърша тази работа по пълнолуние. */обръща се към Ина/* Нещо против да светна?

Ина мълчаливо клати глава в знак на съгласие. Крадецът светва. Ина се завива през глава.

Крадец: Е, това вече е друго. */вижда, че Ина се е завила през глава/* Да не би да ви е силна светлината? */вежливо/* Защото може и нощната лампичка да светнем.

Ина: */след първата уплаха се окопитва и подава глава/* Ако може, по- добре нощната лампичка.

Крадецът се насочва към нощната лампа на шкафчето.

Ина: Не, тая. Крушката е изгоряла. Оная на масата.

Крадецът: */светва лампата на масата/* Така добре ли е?

Ина: Ох, много е слаба!

Крадецът: */надниква в лампата/* 15 вата. Добре е за нощна лампа. По- силна не ви трябва.

Ина: Аз обичам по силната светлина.

Крадецът: */раздразнено/* Да не би да искате да ме изпратите до близкия денонощен супермаркет 100 ватови крушки да ви купувам?

Ина: Защо не? И за вас ще е от полза. Може да пропуснете в тъмнината нещо.

Крадецът: Какво например?

Ина: Нещо за крадене. Не сте ли крадец?

Крадецът: */покланя се/* Уес, мадам. Как познахте?

Ина: Какво друго може да е човек вмъкнал се посред нощ в чужда къща освен крадец.

Крадецът: */малко обидено/* Е, така погледнато има и други възможности. Например, ухажор.

Ина: Ухажор, как ли пък не! Нахалник. */сеща се изведнъж/* Чакайте, ами алармата? Защо не се е задействала?

Крадец: Аз съм професионалист, госпожо.

Ина: Госпожица. Аз съм госпожица.

Крадец: */иронично/* Моля? Съществува ли такова понятие още?

Ина: Какво искате да кажете?

Крадец: Искам да кажа, че с него ръка за ръка вървят */взира се в полуоткрития бюст на Ина/* непорочност...

Ина: */завива се/* Глупости.

Крадец: Свенливост...

Ина: Превземки.

Крадец: И не дотам добра осведоменост в изкуството наречено секс.

Ина: Непросветеност.

Крадец: С други думи казано на езика на еколозите, чиста вода ненапита. Ха, госпожица!

Ина: А, казано на езика на геолозите- полезно изкопаемо, господине.

Крадец: Защо полезно, госпожице Заядливке?

Ина: Защото е в полза на мъжете, господин Крадец.

Крадец: Което ми напомни, за какво съм дошъл. */отдава чест/* Благодарско!

Ина: Хайде, вземайте там каквото ще вземате и си обирайте крушите! Утре ще ставам рано.

Крадец: Ако не вдигате шум, всичко ще свърши много бързо и безболезнено.

Ина: Че кой вдига шум? Ако не бяхте с два леви крака, щях да си спя и да си сънувам по приятни неща. Сега ще ме мъчи безсъницата до сутринта.

Крадец: */вади от джоба си таблетки/* Готов съм за такива случаи. Лексотанче?

Ина: Няма да си троя нервната система заради вас.

Взема книга и се прави, че задълбочено чете. Крадецът през това време продължава да си рови и да си мърмори.

Крадец: Не, аз наистина мислех, че тук има по ценни неща.

Ина: Не може ли по – тихо? Чета все пак. Достоевски. Престъпление и наказание. Класика. Ако това ви говори нещо?

Крадец: */оглежда една вазичка/* Направо възмутително. Обикновенна керамика.

Ина: Какво друго да е? Да не сте смятали, че съм някакъв антиквариат?

Крадец: Не, но по първоначални данни...

Ина: Данни? Имали сте данни? Впрочем, как решихте тъкмо мен да оберете? Случайно ли?

Крадец: Няма нищо случайно. Въпрос на проучване.

Ина: Следили сте ме значи. */иронично/* Как не съм Ви забелязала? С този чорап на главата направо се набивате на очи. Но защо е в черно? Да не би да жалееете?

Крадецът: Не чух добре. Какво да желая?

Ина: Да жалееете казвам. За почтенноста си например.

Крадецът: Глупости. */взира се в картина на стената/* Тази картина е интересна.

Ина: Бих ви препоръчала телесен цвят. Мръсно кафяво. Много ще ви отива.

Крадецът: Изчистени линии. Прост рисунък. Дълбок замисъл.

Ина: Аз съм я рисувала.

Крадецът: Не, прекалено е посредствена. Нищо няма да ми дадат за нея.

Ина: */възмутено/* Посредствена? Моята картина? Какво ли мога да очаквам от един крадец? Проучвал!

Крадецът: Нали ви обясних, че съм професионалист?

Ина: */иронично/* И това ли е професия?

Крадецът: Занаят.

Ина: И как е там в занаята, падат ли парички?

Крадецът: Абе, сега сме малко в рецесия. Помня и по-добри времена.

Ина: И защо така?

Крадецът: Загуби се доверието между хората. Ключалки, решетки, а като влезеш, скъсани черги.

Ина: А вие какво искате? Отвсякъде ги крадат. Денем, нощем няма отгърване.

Крадецът: Защо не вземете да млъкнете? */отваря кутия за бижута, от която започва да се носи музика/* Мм, великолепно!

Ина: Бетховен.

Крадец: Шит! Прекрасно! */затваря кутията/* Но защо вътре няма нищо?

Ина: */язвително/* А, трябваше да сложа някое и друго бижу за вашия хатър. Да развея бяла кърпа и да извикам „Ела, Вълчо, изяж ме!”

Крадец: Вижте госпожице Язвителност, няма да ви досаждам дълго. Виждам, че ви се спи.

Ина: О, господин Крадецът бил и галантен.

Крадец: */оглежда се/* Ще трябва май да се задоволя само с касата. Впрочем къде е тя?

Ина: Намерете си я сам!

Крадецът: Защо да не си я намеря? Аз просто така, от учтивост предложих. За ваше добро.

Ина: Той бил и учтив. Е, господин Учтивост, намерете си я сам!

Крадецът: Ето в това е тръпката. Бас държа, че е точно зад онази картина над главата ви.

Качва се на леглото, за да достигне до картината. Бута я настрани и касата се открива. През това време Ина дръпва чорана

от главата му и сваля маската. И двамата се гледат втренчено известно време.

Крадец: */пръв се окопитва/* Защо направихте това?

Ина: Ами.

Крадец: */сяда на леглото/* И сега какво ще правим?

Ина: Ами.

Крадец: Давате ли си сметка, какво ще стане сега?

Ина: Ами.

Крадец: Стига сте ми амикали! По-добре се пригответе!

Ина: За какво да се приготвям?

Крадец: За пътуването.

Ина: Някъде ли ще ходим? Аз.. да не би... да ме вземете за заложница ли?

Крадец: Глупости! Притрябвало ми е бея на главата. Нима не разбирате?

Ина: Какво, какво има за разбиране? Казахте, ще ходим някъде.

Крадец: */посочва с глава нагоре/* Там при него.

Ина: При кой?

Крадец: */изнервено/* При Господ, при кой? Нима сте си мислела, че оставям очевидци след себе си? Аз съм професионалист, госпожице.

Ина: Ще ме убие.

Крадец: Познахте. Е, хайде! Прочетете нещо!

Ина: Да чета сега? Да не сте откачил! Той ще ме убива. Аз ще му чета.

Крадецът: Губя търпение!

Ина: Добре, добре. Какво да бъде? Достоевски?

Крадец: Имам предвид молитва или нещо такова. За опрощение на душата. Хайде, хайде, няма да ви чакам! */вади пистолет/* Гръмвам ви и хич не ми пука.

Ина: Чакайте! Чакайте! Ще чета молитва. Но как, на глас ли?

Крадец: Може. Няма да ми пречите.

Ина: Отче наш... Може би трябва да коленича, а?

Крадец: Може.

Ина: */вижда, че я гледа доста безцеремонно/* Нека първо да се облека!

Крадец: Не е необходимо. Там горе се интересуват от душата, не от телата.

Ина: Аз все пак ще се облека. Неприлично е да се молиш полугол.

Крадец: Много ги разбирате тези работи.

Ина: */търси дрехите си и се суети./* Ох, полата се е поизмачкала. Една ютия да й дръпна?

Крадецът: Започвам да броя.

Ина: / пада на колене/Отче наш.../запъва се/ Отче наш... Забравила съм я. Отче наш... Е, подскажете, де!

Крадец: Не ми влиза в работата.

Ина: Вие какво, изверг ли сте?

Крадец: Добре, добре. Отче наш, ти който си на небето да ти се свети името.

Ина: Тази молитва не е подходяща за случая.

Крадец: Госпожице, започвам да губя търпение. Явно набожността ви доста куца. Както виждам, сте за долу.

Ина: За долу? Аз? Дето един грях не съм сторила през живота си?

Крадец: А, прелюбодеянието? Не забравяйте, че съм правил проучване. Любовница на женен мъж! Седмата заповед знаете ли?

Ина: Седмата заповед? Другите шест нарушила ли съм? Не съм. Не съм за надолу.

Крадец: Тогава сте за нагоре.

Ина: И за нагоре не съм. Станах любовници от добро чувство. Жена му не го разбира.

Крадец: Ай, ай, ай. А паричките. Папате ли му паричките?

Ина: Парички? Той сам ми ги дава, аз не ги искам. Мен ме издържа баща ми.

Крадец: Но от много глава не боли. Дали знае татенцето, че и друго татенце се грижи за момиченцето му?

Ина: Колко грубо! Колко подло! Още малко и ще ме изкарате...

Крадец: Курва!

Ина:/ахва/ Гадняр!

Крадец: /замисля се/ Наистина беше малко прекалено. Проститутка!

Ина: Мръсник!

Крадец: Е, добре. Държанка! По меко от това, здраве.

Ина: И кой го казва? Един, един крадец!

Крадец: Да, бе! Кое то ми напомня, че трябва да побързам. /насочва пистолета към нея/ Ако искате, можете да си затворите очите. Не зяпайте така!

Ина: /сълзливо/ Нима не ви е жал за мен? Все пак съм човешко същество. Мен оставете! Но другите! Тези, които ме обичат. За тях не жалите ли? Като си помисля, каква мъка им причинявате. Ами татко, татко как ще го преживее! Ще стои на гроба ми моето татенце и ще ридае: „Защо, защо ми я отнеха?“ При това е с болно сърце. Убийте ли мен, все едно и него гръмвате. Ако на вас някой ви отнеме любимото същество? Имате ли си, господин Безжалостен, любимо същество?

Крадец:/ тъжно/ Имам. Кой няма? Дори и закоравял престъпник като мен. Имам си любима.

Ина: Та ако някой убие любимата ви, как ще се почувствате?

Крадец: Не знам.

Ина: Аз ще ви кажа. Ще страдате. Място няма да можете да си намерите. Вечер ще чувате...

Крадец: Воят й.

Ина: ...гласът й. Ще чувате нежните й...

Крадец:зъби.

Ина:нежните й устни върху вашите. Ще галите мислено дългата й мека...

Крадец: ...козина

Ина:... коса./ *връща се на последната му дума*/ Какво казахте?

Крадец: /*засмива се*/ Казах козина. Защото, уважаема госпожице Съзливеке, моята любима е една обикновена булонка. Щял да съм си представям... /*сmee се*/ Ще ме уморите от смях!

Ина:/огорчено/ У вас няма май нищо човешко.

Крадец : Напротив стопроцентов човек съм. Отгоре до долу. Можете да проверите. Затова съм и такъв, гаден.Гаден съм както всеки човек. Хайде сега, пригответе се!

Ина: И нищо няма да ви трогне.

Крадец: Нищичко.

Ина: Добре, стреляйте тогава!

Затваря очи с ръцете си.

Крадецът: Бум!

Стреля и се появява пламъче. Защото се оказва, че пистолетът всъщност е запалка. Ина се изтърколва на земята. После отваря очи и изумено гледа пламъчето.

Ина:/заеква/ Това е, това е....

Крадец: Запалка. Ефектно, нали? Като истинска е. Гепих я от един баровец.

Ина: И няма да ме убивате?

Крадец: Да не съм луд. Знаете ли колко години дават за това?

Ина: Значи само сте ме плашили? И сте се забавлявали?

Крадец: Нещо такова. Бяхте много смешна, когато започнахте да се молите. Наистина ли не знаете нито една молитва?

Ина:Колко... колко първезно!

Крадец: Моля, моля. Не ми приписвайте качества които нямам!

Ина:...и садистично.

Крадец: Признавам, че малко прекалих. Но и вас си ви бива.Като се мъчехте да ме разчувствате. Щяхте да успеете.Но знаете ли,

/ навежда се поверително над нея/ трябва да вземете някой друг театрален урок.

Ина: */замахва и го удря/* Идиот, ти с мене ли ще се подиграваш, бе?

Крадец: О, преминахме на ти. Близки си станахме значи.

Ина: Гамен, первезник,пиколо.

Крадец: Пиколо? Ще ме умориш от смях!

Ина: Негодяй, нехранимайко, хулиган.

Крадец: О, я стига! Щеше ли да бъде по- добре да те бях убил?

Ина: Да, разбира се. Но не ти стиска, нали? Вие, мъжете, сте такива. Никога не ви стиска да стигнете до края.

Крадец: Вие жените да не сте по добри. Пускате фишека, после гледате от страни сеира.

Ина: Ти пък откъде знаеш? Да не би твоята кучка да ти върти номера? Оная, викам, с дългата козина. Любимата, де. Какво, грабва ти кокалчето и бяга настрана да си го гризка? Защото, както ми се чини, това ти е единствената допирна точка с женския свят на планетата.

Крадец: Да не ме обвиняваш, че съм обратен?

Ина: */вдига рамене/* Това не е обвинение. Констатация е.

Крадец: Ако искаш да знаеш, имал съм имал ехе хе....

Ина: Колко ехе хе.....?

Крадец: Достатъчно.

Ина: И защо в минало време? Да не би да са ти окапали предните части?

Крадец: Боже, какъв език! Ей такива като теб ме отвратиха от гадното същество, наречено жена.

Ина: Бре, бре, бре. И реши да се самозадоволяваш като крадеш. Опишаш някое колие и все едно мастурбираш. Пък ако е по - скъпичко, направо се изпразваш. Слушай, какво толкова са ти направили жените? Като гледам хубаво момче си. Екстра марка. Сигурно ти се лепят като мухи на мед. А ти, пляс, и ги разпъждаш. После скимтиш, че те били наплюли.

Крадец: Винаги ли си била така цапната в устата? Или си получила професионална деформация.

Ина: Не се нарича деформация. Аз съм саморазвиващ се организъм.

Крадец: И аз познавах една такава като тебе- саморазвиваща се. Като организъм не беше лоша. */замислено/* Май всичките ни проблеми идват от организмите ви.

Ина: Гадже ли ти беше?

Крадец: Нещо такова.

Ина: И те е прекарала.

Крадец: */озлобено/* Аз сам се прекарах. Мислех я, мислех я за по - различна. И как само се подведох? Но който и да беше, би го сторил.

Такава една нежничка. Очите й... май очите са най-коварното нещо, защото ако беше видяла очите й щеше да се разтвориш в тях. Треперех когато докосвах кожата й. Бях я сложил на един свой пиадестал- високо високо.

Ина: И какво стана, ти ли я бутна или тя скочи от него?

Крадец: *Идва на себе си!* Скочи. Скочи право в прегръдките на баща ми.

Ина: О!

Крадец: О, я. Хитрачка. Старецът е пълен с мангизи. Набързо даде път на майка ми. И кеф с младото гадже. Какво ме гледаш? Невероятно ли ти се струва?

Ина: Не, но все пак баща ти да ти изиграе такъв номер? Малко гадничко ми се струва. Не ти ли обясни нещо?

Крадец: Да го чуеш само как обясняваше! Жертвал се бил човекът. Тя не била за мен и той, горкият, искал само да ми покаже. И като взе да показва две години вече.

Ина: А тя?

Крадец: Какво тя? Кефи се.

Ина: Може пък да е .. любов?

Крадец: Любов! Да го видиш старецът. Плешо от край до край. Шкембето му пет минути пред него върви. И тапишонка на това отгоре. Да не казвам за ушите му. Пеленгатори цели. Улавя сигнали чак от съседната кръчма. Какво ме гледаш? Аз съм се метнал на мама.

Ина: Духовно сходство може би.

Крадец: Сигурно. */горчиво/* И двамата си падат по мръснишките номера. Докараха майка ми до нервната криза.

Сяда на края на леглото и обронва глава. Ина го докосва съчувствено по рамото.

Ина: Как се казваш?

Крадец: Иван. */обръща се рязко към нея/* Защо ти е да знаеш? Да пропееш на полицията ли. Да, ама то не ми е истинско име. Псевдоним ми е.

Ина: Аз съм Ина. За протокола.

Крадец: За какъв протокол?

Ина: Нали така се казва? Ина съм. Това ми е истинското име. Не е псевдоним.

Крадецът я гледа продължително.

Крадец: И как стана тази работа?

Ина :Коя?

Крадец: Дето се подложи на твоя.

Ина: Не съм се подложила. Просто...

Крадецът: Мислех, че е сложно.

Ина: Не, ти не разбираш.

Крадецът: Защо? Прекрасно те разбирам. Някой такъв като мен не може да ти осигури подходящия стандарт.

Ина: Стандартът не ме интересува.

Крадец: Парите на Вашите не достигат. И бедната студентка се хвърля в лапите на първия срещнат заможен дъртак

Ина: Не е така.

Крадецът: Че имал жена, голяма работа ние сме над тези неща.

Ина: Ще престанеш ли? Да, да, да наричай ме както си щеш, но той ми помогна.

Крадец: Естествено, те старчоците са много благородни. Не казваше ли отначало, че си му като дъщеря? Та за колко пари ставаше дума?

Ина: Ставаше дума за живота ми.

Крадец: Чак пък толкова. Да не би да си умираше от глад?

Ина: /тихо/ Бях наркоманка. Какво ме гледаш? Друсах се, бе. Ти не си ли се друсал?

Крадец: Да ти кажа не съм. Не че нямам разни пороци., но този не съм опитвал..

Ина: Не си. Не знаеш какво си изпуснал.Беше ми гот. Толкова гот, че чак при дядо Боже ми се искаше да литна. Пък ти си чувал, че който стигне до дядо Боже назад не се връща. Сигурно защото е много хубаво. Защото кой бяга от хубавото? Та той ми подаде ръка, когато се канех да се възнеса.

Крадецът се опитва да каже нещо, но Ина го прекъсва.

Ина: Млъквай, зная какво ще кажеш! Че си търся оправдание. Но да беше ме видял тогава. Страхувах се аз да се погледна, камо ли някой друг. Да не мислиш, че му е било леко. Грижеше се за мен като за дъщеря. Не се хили!

Крадец: Не се хилия.

Ина: Той тогава с пръст не ме докосна. Той и след това. Но аз настоях. Аз, бе! Аз му се овесих на врата. Защото беше станал мое убежище. Преди колкото и да се криех, аверите все ме намираха и ми пробутваха по някое пакетче. Той не позволи никой да се приближи до мен. И ме удържа аз да не се приближавам до тях, защото, знаеш ли, адско изкушение е. Понякога ми идеше да го убия или да се самоубия. А той криеше всички остри предмет. Пазеше ме. Сега съм чиста. Обаче още се страхувам.

Крадец: От какво?

Ина: Те не прощават на такива като мен, дето са се измъкнали. Чувал ли си за Прилепа?

Крадец: Не съм.

Ина: Той е главният. Никой не го е виждал. И аз не съм го виждала. Но ми казваха, че само той може да ме отпише. Пари или....

Крадец: Или какво?

Ина: /показва себе си/ Босът си падал по секса. Обаче бил взискателен. Трудно се задоволявал. Та понякога вместо да ги освободи, ги уморявал. Носят се всякакви ужасяващи истории за него.

Крадец: Какво толкова?

Ина: Оная му работа била като на магаре голяма. Направо те изгърбушвал.

Крадец: Ами, бе!

Ина: Ами я! Много можеш да разбереш. Капан. Бях в капан. Ти на мое място какво щеше да сториш?

Крадец: Много неща съм правил през живота си, но никога не съм ставал зависим от някого или от нещо.

Ина: Но си станал крадец.

Крадец: Стори ми се единственото почтено занятие.

Ина: /презрително/ Почтенно? Тежкар!

Крадец: Слушай, маце, в този свят, в който живеем има нужда от такива като мен.

Ина: И какъв си ти?

Крадец: Симпатичен отрицателен герой. Огледай се, маце! Има ли справедливост? Един затъва във вонящо благополучие, а друг тараш кофите. Крадец? Не крадец. Един съвременен Робин Худ съм аз.

Ина: На кого раздаваш откраднатото?

Крадец: Все още на никого. Не съм задоволил собствените си нужди. Но когато това стане, светът ще заговори за мен.

Ина: Или криминалните хроники.

Крадец: Аз знам, кога да спра. Знам как да се измъквам. Хващат само тъпаците. Защото, малката, това моето е ителигентен занаят. Дааа. Проучваш дни наред. Като пантера стоиш, чакаш. Готвиш се за скок.

Ина: И накрая като скочиш, разбираш, че си скочил в нищото.

Крадец: Рядко ми се случва фал старт така както тази нощ. Наистина ли няма какво да задигна от теб? Къде е ключът за касата? Да не мислиш, че като слушам твоите бъртвежи съм забравил за нея.

Ина: В нея няма нищо.

Крадец: Ами бе! Щом има каса, значи има нещо в нея.

Ина: Казах ти, че няма нищо ценно в нея, освен....

Крадец: Има нещо.Има нещо в нея, нали?

Ина: Има. Няколко писма.Така и не ги изпратих.

Крадец: Кой пише сега писма? Пращаш едно имейлче и готово.

Ина: Тези писма ги писах, когато нямах още компютър.Писах ги на едно момче. Но не ги изпратих. Няма значение. Вече няма значение. Но ключът няма да ти дам.

Крадец: Аз мога да те претърся и да си го взема./гледа я известно време/ Бе я направи по едно кафе!

Ина: Как го искаш? Със захар или без захар.

Крадец: Със много захар. Ти наистина ли нямаш нищо ценно?

Ина: Не знам.Може и да имам, пък да не знам.

Крадец: Този твоят, голям баровец ли е?Откъде му капят мангизите.

Ина: Моля?

Крадец: Питам с какъв бизнес се занимава?

Ина: Не ми е казал. Пък и аз не съм го питала. Какво значение има за теб?

Крадец: Заради колекцията ми.

Ина: Каква колекция?

Крадец: Колекцията ми от идеи за почтен бизнес. /подвиква/ Не разбираш, нали? Да не мислиш, че ми се живее в постоянен екшън. Ако напипам нещо, дето хем да е почтенно, хем да носи пари ще се захвана с него.

Ина: И колко идеи има в колекцията ти?

Крадец: /тихо/ Засега няколко.

Ина носи кафетата

Ина: Колко каза?

Крадец: Казах... /смее се/ Казах, че сигурно ще се пенсионирам, преди да съм намерил такава./заглежда се в нея/ Имаш...хубави очи.

Ина: /кокетно/ Нали?

Крадец: /оглежда я/ И хубави крака.

Ина: Още нещо?

Крадец: Не си лошо маце.

Двамата пият кафе.

Крадец: И кафето ти не е лошо. Макар че...макар че си изгорих езика. Ина, хубаво име.

Ина: Едно време баща ми искал да ме кръстят Иванка, на баба де. Обаче мама не позволила. Казала Ина ще бъде и това е.

Крадец: Ако беше Иванка, щеше да си ми съименница. Щяхме да сме си лика и прилика.

Ина: Едно сокче искаш ли?

Крадец: Може.

Ина: И бисквитки мога да отворя.

Крадец: */заглежда се продължително в нея/* Може.

Ина също го гледа продължително. Той става приближава се до нея и я целува. Тя стои безмълвна.

Крадец: Ти..ти...

Ина: Аз... аз...

Крадецът вдига ръка да я погали. Чуват шум от спряна кола. Ина се стряска и отива до прозореца.

Ина: Георги!

Крадец: Какво?

Ина: */стреснато/* Георги идва.

Крадецът Кой е този Георги?

Ина: Любовникът ми. Ами сега? Ще ни завари тук с тебе! Какво ще си помисли?

Крадец: Ами ...

Ина: Ако му кажа, че си крадец няма да повярва.

Крадец: Ами..

Ина: Пъхай се под леглото!

Крадец: Аз ли бе?

Ина: Пъхай се, ти казвам!

Крадецът се пъха под леглото. На вратата деликатно се почуква.

Георги: */тихо/* Инче... Инче,.. отвори, аз съм!

Ина оглежда стаята и отива до вратата.

Ина: */със сънен глас/* Кой е?

Георги: Аз съм, Инче.Отваряй!

Ина му отваря.Георги влиза в стаята. Стига до средата после се сеца и машинално я целува.

Ина: Събуди ме.

Георги: А? Че ти спеше ли вече?

Ина: Ами виж колоко е часът! Три през нощта! Не трябва ли да спя?
Георги: Като си без проблеми, ще спиш, какво ще правиш? А виж ме мен! Като караконджул съм. И жената спи! Спи и хърка като, като дъскорезница хърка. Бе, нямате вие проблеми.

Тръшва се на леглото и притиска крадеца. Ина се спуска към него.

Ина: Мили, ела да седнеш на фотьойла! По удобно ще ти е. Какви проблеми имаш?

Тя го води към фотьойла, а той безропотно върви. Крадецът си отдъхва.

Георги: Жената! Бъркала в джобовете ми и намерила гривната, дето ти я подарих. Мълчала, нейната сметка, цял ден мълчала обаче тази вечер ми вика: „Ти кога ще ми дадеш това, което си ми купил?” И аз хъкката, мъката ѝ викам: „Не е у мен сега. Дадох я на златаря да я посвие малко.” Тя вика: „А добре, добре.” и заспа. Заспа като къпана. Пък мене сън не ме лови. Ами ако утре поиска да отиде при златаря? Аз какви ще ги дъвча. Душичко, знам че ще ти стане криво, но ще трябва да ми върнеш гривната. А аз ще ти купя, хем по хубава, хем по скъпа.

Ина: Ха, гривната. Че тя е ...

Крадецът изважда гривната от джоба си и я хвърля на пода.

Ина: А, ето я. Паднала на пода.

Взема гривната и я върти из ръцете си.

Георги: /недоволно/ Захвърлила си я значи на пода.

Ина: Не, не просто се е изхлузила от шкафчето. На шкафчето я бях сложила.

Георги: Дай, дай ми я!

Ина оглежда гривната и не му я дава.

Ина: Не е лоша гривната. Аз може би не искам друга. Тази си ми харесва.

Георги: Недей така бе, душичко!

Ина: Скъпа ми е.

Георги: Е, скъпа, скъпа, не е.....

Ина: Скъпа ми е на сърцето казвам, а ти какво?

Георги: Аз нищо. Казваме само, че е гривна като гривна.

Ина: Какво пък, вземи я!

Подава му я и без да иска я изпуска на земята. Той се навежда да я вземе, но вижда крадеца.

Георги: А! А! А!

Изправя се.

Георги: /към Ина/ А! А! А! Тоя кой е?

Ина: Неее знам.

Крадецът излиза изпод леглото. Вади изкуствения си пистолет и го размахва пред очите на Георги.

Крадец: Аз съм крадец.

Георги: А! Кра,а,а, дец ли?

Крадецът: Крадец.

Георги: /към Ина/ Ти знаеше ли, че той е тука?

Ина: Нее!

Георги: Вземи, вземи каквото искаш!

Крадец: Какво искам? Какво искам? Искам тази гривна.

Георги: А, само нея не вземай! Какво ще кажа на жената?

Крадец: Ще кажеш, че съм ти я задигнал.

Георги: Ама нали ще пита, откъде ти я задигна? Как ти я задигна? И ще разбере, къде съм бил.

Крадец: Че мен какво ме интересува това?

Георги: Недей така, бе! Мъж си все пак. А, мъж ли си?

Крадец: Като ме гледаш, какъв ти се виждам? Давай гривната!

Георги: Абе, ти за една евтинийка ли си?

Ина: Как евтинийка? Нали ми каза, че е скъпа?

Георги: Абе, какво съм казал, не е важно.

Ина: Как не е важно? Половин час ми разправя, как си я избирал, колко струвала, как не ти направили никаква отстъпка, колко благодарна трябва да ти бъда. А?

Крадец: И колко струва?

Георги: Абе, аз само така.

Ина: Какво така? Какво така? Заблуждавал си ме.

Крадец: И колко струва?

Ина: Всичките ли джунджурийки, които си ми подарявал са такива евтинийки? /към Крадеца/ Нали търсеше ключ? Ето го ключа.

*Изважда един ключ от сутиена си. Отива до касата и я отваря.
Изважда от там четири, пет бижута.*

Ина: А? Тези евтинийки ли са?

Крадецът приближава, взема ги и ги оглежда с опитно око.

Крадец: Да ти кажа, не струват много.

Ина: /към Георги/ Ти ми казваше, че стрували цели състояния.

Крадец: Да бе, цели състояния. Като гледам всяка от тия дреболии има няма 20 - тина лева да струва.

Ина: 20- тина лева!Е, тука вече ме закла. Ама ти нали беше богат човек, баровец?Как може такъв човек да купува евтини неща?

Георги: Абе, Инче , аз, аз не съм чак толкова богат.

Ина: Заблуждавал си ме значи.

Георги: Малко.

Ина: Защо си ме заблуждавал? Мислиш, че бях с теб заради парите ти ли?

Георги: Аз, така за авторитет.

Ина: Чий авторитет?

Георги: Как чий? За моя авторитет?

Крадец: Вие така хубаво си приказвате, но и аз имам работно време.А то свършва. Излиза, че няма какво да взема оттук. И бижута нямате, и мангизи...

Ина: Ами застреляй ни!

Крадецът: Какво?

Ина: Е, с този пистолет ни застреляй. Аз няма за какво да живея. Ще ме лъже той.Аз в него единствено вярвах, пък той ме лъгал през цялото време.

Георги: Инче, Инче, аз само така.Ей, момче, ти да не вземеш сега наистина да ни застреляш.

Крадец: Ами чудя се.

Ина: Какво толкова се чудиш.Стреляй!

Георги: Недей така бе, момче! Жена имам.

Ина: Любовница имаш.

Георги: Деца имам.Е, те пораснаха вече, но все искат от мене.Дай пари! Дай коли!Аз не съм чак толкова богат!

Крадец:Какво да ви правя сега? Да си тръгна така с празни ръце не става. Все пак авторитета ми ще пострада. Не, не ще ви застрелям. Я застанете един зад друг да не си хабя патроните!

Георги застава зад Ина.

Георги: Той няма да посмее да те застреля.

Крадец: И окото ми няма да мигне.

Крадецът насочва пистолета и казва „Бумм”. От пистолета излиза пламъчето. Георги отваря очи уплашено.

Георги: /трака със зъби/ Не улучи!

Ина: Не улучи, я! Този пистолет не е истински.

Георги: Не е ли?

Ина: /на Георги/ Не е. Като тебе не е. Казваше ми, че си богат? Не си. Казваше ми, че ще се разведем с жена си. Сигурно няма. А? Няма ли?

Крадец: Той тръгнал по среднощ да си иска гривната на жена си, тя си мисли, че ще се развежда с нея. Ха, ха ха!

Ина: Така ли е? Ха, ха, ха!

Георги: Виж, Инче, аз съм стар човек. Къде ме виждаш с по млада от мен? Говорил съм, говорил съм, обаче съм говорил през деня. Сега е нощ. А през нощта човек е по-откровен. И откровенно да ти кажа, не съм за нов живот.

Крадец: /към Ина/ Че ти да не мислеше друго нещо?

Ина: Я млъквай! Какво като си ми в къщата мислиш, че си ми влязал в душата ли? /към Георги/ Ти ми каза, че ще се разведем с нея. Дали е било ден или нощ, няма значение. Искам да се разведем с нея!

Георги: Защо!

Крадец: Защо!

Георги: Аз съм стар за тебе.

Крадец: Той е стар за тебе.

Георги: Оплешевявам

Крадец: Виж му кубето!

Георги: Имам шкембе

Крадец: Да, да какво шкембе!

Георги: /към Крадеца/ Е, чак толкова грозен не съм.

Крадец: В огледалото виждал ли си се?

Георги: /приближава се до огледалото/ Е, не съм ...съвсем хубав. Ама какво говоря? Инче, не казвам да се разделим. Пак да сме си, но като баща с дъщеря.

Ина: Като баща с дъщеря. Така ми казваше в началото.

Георги: Нека се върнем в началото, Инче! Омръзна ми тази роля на дърт любовник.

Ина: Ами аз за кого ще се държа тогава?

Крадец: Може...може да намериш някой друг. Съвсем наблизно, така да се каже.

Чуват се ударите на часовник.

Ина: Зазорява се.

Георги: Аз ще трябва да вървя. Жената скоро ще се събуди.

Ина: Добре, тръгвай тогава! И... вземи гривната.

Георги: Нека да остане при теб! Ще видя да измисля нещо.

Крадец: И аз трябва да вървя. Работното време свърши.

Ина: Можеш да вземеш гривната.

Крадец: */посяга да го вземе, после дърпа ръката си/* Не искам. Тя няма стойност... за мен. За тебе изглежда има.

Ина: Не и за мене няма никаква стойност.

Оставя гривната на нощното шкафче

Ина: Добре, а аз ще пося. Така ми се спи!

Георги: Е, аз си тръгвам. Заклучи зад мен! Някой крадец може да влезе.

Излиза

Крадец: Аз също трябва да вървя. Работното време..., е ти знаеш.

Тръгва да излиза от врата, после се насочва към прозореца. Ина мълчаливо го гледа.

Крадец: Слушай, възможно ли е да се срещнем с теб? През деня.

Ина: Защо не?

Крадец: На някоя уличка. И аз да ти кажа няколко думички!

Ина: Защо не?

Крадец: Ти да си забравила за тази шантава нощ.

Ина: Защо не?

Крадец: Добре тогава, до утре, госпожице Любов!

Ина: До утре, господин Любов!

Приближава се до нея и я целува. После излиза през прозореца. Ина стои известно време замислена, после си ляга. Застива. Крадецът влиза отново през прозореца и взема гривната.

Крадец: За авторитет. Да не съм капо.

Край